

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/87/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416010061
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5416010061.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 12. septembra 2017 prejednal odvolanie podané obžalovaným Ing. T. R., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/18/2016-217 zo dňa 18.5.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e výrok o treste rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/18/2016-217 zo dňa 18.5.2017.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/18/2016-217 zo dňa 18.5.2017,

obžalovaného Ing. T. R., nar. XX.X.XXXX v N., trvale bytom Z. č. XXX,

o d s u d z u j e

podľa § 276 ods. 1, 42 ods. 1, 37 písm. h), 38 ods. 7 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu podmiennečne odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. u r č u j e obžalovanému skúšobnú dobu 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e sa výrok o treste odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov, výkon ktorého bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov uložený za prečin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 Tr. zák. trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/14/2015-100 z 21.5.2015, právoplatný 24.7.2015; zároveň sa zrušujú všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/18/2016-217 z 18.5.2017, bol obžalovaný Ing. T. R. uznaný vinným, že:

„ako konateľ spoločnosti DONAMISS, s.r.o., IČO: 46 152 121 v daňovom priznaní k DPH za III. štvrtrok 2012, podanom dňa 20.11.2012 na Daňovom úrade Žilina, pobočka Dolný Kubín, priznal daň len v celkovej sume 5.023,23 Eur a uplatnil nárok na odpočítanie DPH v sume 5.724,17 Eur (nadmerný odpočet vo výške 700,94 Eur), pričom v daňovom priznaní neuviedol:

- príjem z platby vo výške 829,96 Eur prijatej dňa 4.9.2012 od odberateľa Ing. H. I. na základe zálohovej faktúry č. ZAL1000001 zo dňa 4.9.2012, z čoho vznikla spoločnosti DONAMISS, s.r.o. daňová povinnosť na DPH vo výške 138,33 Eur

- príjem z platby vo výške 5.400,- Eur prijatej dňa 25.9.2012 na základe ústnej dohody od odberateľa J. U., z čoho vznikla spoločnosti DONAMISS, s.r.o. daňová povinnosť na DPH vo výške 900,- Eur, v dôsledku čoho spôsobil dlh na DPH vo výške 1.38,33 Eur“,

čím spáchal prečin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 Tr. zák. Za to mu súd uložil podľa § 276 ods. 1 Tr. zák., v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil obžalovanému skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 18.5.2017 vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa bol vyhlásený v neprítomnosti obžalovaného, pričom po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o opravných prostriedkoch prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať odvolanie a obhajkyňa uviedla, že podáva odvolanie voči rozsudku v prospech obžalovaného, a to ohľadom výroku o vine aj výroku o treste.

Dňa 14.7.2017 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného Ing. T. R. prostredníctvom obhajkyne, ktoré odvolanie bolo v podstatnom odôvodnené nasledovne:

„Citovaný rozsudok napádam v plnom rozsahu, tak vo výroku o vine, ako aj výroku o treste, nakoľko súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, napadnutý rozsudok má chyby z dôvodu, že súd nesprávne posúdil vykonané dokazovanie a vyvodil z neho nesprávne závery.

Súd prvého stupňa výrok o vine odôvodnil záverom, že vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný, ktorý je za jeho spáchanie trestne zodpovedný.

S takýmto záverom súdu nie je možné súhlasiť, nakoľko vykonané dokazovanie nepreukázalo nad všetku pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, je trestným činom.

Obžalovaný vo vzťahu k časti skutku, kladúcemu mu za vinu neuvedenie príjmu z platby od odberateľa Ing. I. vo výške 829,96 € v daňovom priznaní (z toho daňová povinnosť na DPH 138,33 €), uviedol dôvody a príčiny, prečo sa tak stalo; nejednalo sa o úmyselné konanie. Nakoľko však výška škody spôsobená týmto skutkom nedosiahla hranicu zákonného kritéria pre naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, nie je tento skutok trestným činom. S poukazom na § 125 Tr. zák. a výšku škody je zrejmé, že nie sú naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Vo vzťahu k tej časti skutku, ktorá obžalovanému kladie za vinu neuvedenie príjmu z platby od odberateľa J. U. vo výške 5400,- € v daňovom priznaní (z toho daňová povinnosť na DPH 900,- €) zostalo po vykonanom dokazovaní pochybné, či daná platba bola alebo nebola daňovým príjmom z podnikateľskej činnosti obchodnej spoločnosti DONAMISS, s.r.o.

Tak výpoveď svedka J. U. uskutočnená na pojednávaní ako aj predložené listinné dôkazy sú dostatočným podkladom pre závery o tom, že platba prijatá na účet vo výške 5400,- € nemá charakter podnikateľského príjmu ale len súkromnej pôžičky nespádajúcej pod režim DPH. Svedecká výpoveď J. U. potvrdzuje, že montáž solárneho systému bola realizovaná skôr než v roku 2012, pričom dodávateľom nebol subjekt DONAMISS, s.r.o. ale fyzická osoba podnikajúca pod obdobným obchodným menom - Ing. J. R. - DONAMISS, IČO: 44 246 200, čo bola firma manželky obžalovaného, v ktorej pôsobil aj samotný obžalovaný, ktorý systém aj dodal. Tvrdenie o dodaní solárneho systému skôr, než bola sporná platba poukázaná na účet právnickej osoby a aj tvrdenie o tom, že solárny systém nedodávala právnická osoba ale iný subjekt, bolo potvrdené aj listinnými dôkazmi, ktoré obžalovaný do spisu predložil. Je pravdou, že listiny majú zhoršenú kvalitu, avšak je z nich možné vyčítať, že sa jedná o dodávku solárneho systému pre odberateľa, rok dodania a fakturačné údaje dodávateľa, ktorým bola práve firma vtedajšej manželky obžalovaného Ing. J. R. - DONAMISS (výpis zo živnostenského registra v spise). Požiadavka na predloženie originálov listín zo strany súdu odznela až v písomnom odôvodnení rozsudku, pričom však obžalovaný nemá možnosť zabezpečiť ani zreteľnejšie kópie listín, ani originály. Podnikateľský subjekt Ing. J. R. DONAMISS ukončil podnikateľskú činnosť ešte v roku 2013, obžalovaný sa s manželkou dávnejšie rozviedol, a sú len v sporadickom kontakte.

Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa nie je možné vyvodiť jednoznačný záver o tom, že žalovaný skutok je trestným činom.

Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosti, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Ak existujú pochybnosti, súdu nezostáva iné len rozhodnúť v prospech obžalovaného v zmysle akceptovanej a bez ďalšieho uplatňovanej zásady in dubio pro reo.

V tejto súvislosti poukazujem tiež na fakt, že súd v trestnom konaní nemôže automaticky vychádzať zo záverov uskutočnených v daňovom konaní, nakoľko v trestnom konaní sú odlišné tak východiská ako aj charakter dôkazného bremena a aj jeho nositelia. Preto hoci podľa výsledkov daňového konania bola daňovým úradom platba 5400,- € posúdená ako podnikateľský príjem, nemôže súd bez jednoznačných a nepochybných dôkazov vykonaných v trestnom konaní vychádzať zo záveru daňovej kontroly. Uvedené platí o to viac, že v tomto konkrétnom daňovom konaní bol záver daňového úradu o charaktere prijatej platby ako platby podnikateľskej uskutočnený len vzhľadom na to, že daňový subjekt nevyužil možnosť predložiť doklady resp. vyjadriť sa v daňovom konaní k platbe (uvedené vyplýva zo súdom oboznamovaného protokolu o daňovej kontrole zo 4.3.2014).

Vyhodnotiac všetky dôkazy, súd nemal podľa názoru obhajoby preukázaný skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku, a preto navrhujem, aby Krajský súd v Žiline po prejednaní odvolania zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 9T/18/2016 zo dňa 18.5.2017 a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie alternatívne aby vo veci sám obžalovaného spod obžaloby oslobodil“.

Dňa 27.7.2017 bolo súdu prvého súdu doručené vyjadrenie prokurátorky k dôvodom odvolania obžalovaného, v ktorom vyjadrení uviedla:

„Obžalovaný namietol právne závery súdu, na základe ktorých súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania daného trestného činu. Podľa neho vykonané dokazovanie nepreukázalo nad všetku pochybnosť, že skutok je trestným činom. V ďalšom obsahu svojho odvolania sa obžalovaný zaoberal jednotlivými dôkazmi a tieto subjektívne zo svojho pohľadu posúdil. Záverom poukázal na daňové konanie s tým, že súd nemôže automaticky vychádzať zo záverov takého konania, nakoľko v trestnom konaní sú odlišné tak východiská, ako aj charakter dôkazného bremena a aj jeho nositelia.

Napadnutý rozsudok súdu však možno jednoznačne považovať za zákonný, tak po stránke vecnej, ako aj formálnej. Konanie, ktoré mu predchádzalo netrpí žiadnymi vadami, pričom dokazovanie bolo vykonané v zmysle všetkých súvisiacich zásad trestného konania a v rozsahu nevyhnutnom na vydanie konečného rozhodnutia. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania možno konštatovať, že ide v podstate len o vyjadrenie nespokojnosti osoby uznanej vinnou zo spáchania trestného činu s následným uložením trestu. Obžalovaný neuvádza žiadne závažné, či podstatné okolnosti, ktoré mohli byť spôsobilé zmeny záverov skutkových zistení. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd dôkladne zaoberal výsledkami vykonaného dokazovania a jasne a zrozumiteľne ozrejmil svoje právne úvahy.

Nemožno súhlasiť ani s námietkou obžalovaného voči výsledkom daňového konania nakoľko nie je pravdou, že by súd prijal takýto dôkaz ako jediný v neprospech obžalovaného. Nemožno ale takýto dôkaz v trestnom konaní ignorovať. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že daňové konanie je realizované štátnym orgánom, t.j. v zmysle zákona a na jeho základe, nie svojvoľne, či bez právneho podkladu. Nie je preto žiadne dôvod, aby súd zistenia tohto orgánu nebral do úvahy pri svojom rozhodovaní, keďže je to tiež orgán odborne spôsobilý a určený priamo zákonodarcom na danú problematiku. Odvolanie obžalovaného preto navrhujeme ako nedôvodnú zamietnuť“.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Obhajkyňa obžalovaného uviedla, že sa pridriavajú návrhu, ktorý je uvedený v odvolaní a navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby. Vrátenie veci súdu prvého stupňa už nenavrhol. Obžalovaný uviedol, že pokiaľ ide o prvú položku, ktorá súvisí so 130,-timi eurami, tam vinu priznal, ale pokiaľ ide o sumu 5400,- Eur, tam sa cíti úplne nevinný. Navrhol, aby bol oslobodený.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na

chyby, ktoré neboli odvolaním dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin skrátene dane a poisťného podľa § 276 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný Ing. T. R. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizujú s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle

uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolacie argumenty obžalovaného Ing. T. R. neboli spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa o vine obžalovaného.

Pri absencii odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti (§ 317 ods. 2 Tr. por.). V rámci prieskumu výroku rozsudku súdu prvého stupňa o treste a odôvodnenia tohto výroku zistil odvolací súd, že okresný súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu pochybil, pretože obžalovanému Ing. T. R. neuložil súhrnný trest, napriek tomu, že boli splnené podmienky stanovené § 42 ods. 1 Tr. zák. k uloženiu takéhoto trestu vo vzťahu k výroku o treste, ktorý bol uložený obžalovanému Ing. T. R. trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/14/2015-100 z 21.5.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 24.7.2015. Označeným trestným rozkazom bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu skrátenej dane a poistného podľa § 276 ods. 1 Tr. zák. za čo bol odsúdený podľa § 276 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 353 ods. 2 písm. a) Tr. por. na trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon tohto trestu odňatia slobody podmienične odložil a súčasne podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/14/2015 vyplýva, že skúšobná doba obžalovanému uplynula 24.1.2017 a označený spis neobsahuje žiadne rozhodnutie o osvedčení, resp. neosvedčení sa obžalovaného v skúšobnej dobe.

Odvolací súd sa nestotožnil s odôvodnením postupu súdu prvého stupňa v súvislosti s riešením otázky osvedčenia, resp. neosvedčenia sa obžalovaného Ing. T. R. v skúšobnej dobe vo veci Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/14/2015. Súd prvého stupňa svoj postup odôvodnil nasledovne:

„Otázka, či platí zákonná fikcia, že sa na odsúdeného hľadí, akoby nebol odsúdený, nie je v prípade úvah o uložení súhrnného trestu otázkou týkajúcou sa viny obvineného (Rt-8/1975). Preto bol súd oprávnený v rámci riešenia predbežnej otázky v zmysle § 7 ods. 1 Tr. por. skúmať, či sa obžalovaný osvedčil vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 2T/14/2015. Z vyžiadaných správ o povesti obžalovaného vyplýva, že počas skúšobnej doby viedol riadny život. Márnym uplynutím skúšobnej doby sa teda toto odsúdenie stalo v zmysle § 50 ods. 7 Tr. zák. zahladené a nemožno už naň prihliadať pri úvahách o súhrnnom treste (§ 42 ods. 3 Tr. zák.)“.

Podľa ust. § 420 Tr. por. „pri výkone trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienične odložený, postupuje súd primerane ako pri výkone trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienične odložený s probačným dohľadom“. Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že na výkon podmieničného trestu odňatia slobody sa budú primerane uplatňovať ustanovenia § 418 a 419 Tr. por.

V zmysle ustanovenia § 419 ods. 1 Tr. por. „o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil alebo či sa nariadi výkon trestu odňatia slobody, rozhodne súd na verejnom zasadnutí“. Ďalej podľa ustanovenia § 419 ods. 3 Tr. por. „rozhodnutie o tom, že sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť predseda senátu“. Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že po uplynutí skúšobnej doby odsúdenému súd z úradnej povinnosti rozhodne o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, alebo či sa trest odňatia slobody vykoná. Súd, ktorý rozhodol o uložení trestu

by mal odsúdeného predvolať na verejné zasadnutie, na ktorom sa táto otázka prejedná a na záver ktorého súd vydá rozhodnutie vo forme uznesenia.

Zároveň je potrebné poukázať na ustanovenie § 50 ods. 5 Tr. zák., podľa ktorého „ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 4 (rozhodnutie o tom, že sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, resp. neosvedčil) bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu, má sa za to, že sa odsúdený osvedčil“.

Postup súdu prvého stupňa, ktorý prejudiciálne bez vydania rozhodnutia ustálil, že odsúdený Ing. T. R. sa v skúšobnej dobe pri podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/14/2015-100 z 21.5.2015, nemá oporu v zákone. Je nesporné, že neuplynuli lehoty upravené v § 50 ods. 5, resp. 50 ods. 6 Tr. zák., v ktorých mal príslušný súd - Okresný súd Dolný Kubín rozhodnúť o osvedčení odsúdeného Ing. T. R. v skúšobnej dobe, resp. o nariadení výkonu trestu, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu.

Postup súdu prvého stupňa bol v rozpore s princípom dvojinštančnosti konania pri rozhodovaní o osvedčení, resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe (bez vydania rozhodnutia strany konania nemali možnosť využiť právo na podanie opravného prostriedku), ústnosti a bezprostrednosti konania (zo zápisníc o hlavnom pojednávaní z 18.5.2017, 6.4.2017, 19.1.2017, 20.12.2016, 3.11.2016) vyplýva, že súd prvého stupňa prejudiciálnu otázku neriešil v prítomnosti strán konania. Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa svojim postupom porušil práva strán konania na spravodlivý proces pri riešení otázky osvedčenia, resp. nariadenia výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol podmiennečne odložený a uložený trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/14/2015-100 z 21.5.2015. V neposlednom rade pri riešení tejto otázky spôsobom, ktorý zvolil v prejednávanej veci súd prvého stupňa je v hre aj otázka zákonného sudcu.

V konečnom dôsledku došlo k zhoršeniu postavenia obžalovaného Ing. T. R. v dôsledku nesprávneho riešenia prejudiciálnej otázky, pretože v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok v § 42 ods. 1 Tr. zák. je súd povinný uložiť súhrnný trest a na uloženie takéhoto trestu má obžalovaný právo.

V konečnom dôsledku odvolací súd aplikoval procesný postup podľa § 322 ods. 3 Tr. por., pretože bolo možné nové rozhodnutie o treste obžalovaného urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku inak správne zistený vo vzťahu k druhu a výmere trestu. Odvolací súd z okolností veci identifikoval priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., ale zároveň pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu aplikoval ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák. a takýmto postupom pri absencii odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného neporušil ustanovenie § 327 ods. 2 Tr. por. (zásada zákazu zmeny k horšiemu - reformationis in peius).

Krajský súd potom pri aplikácii ustanovení hmotného práva rozhodujúcich v okolnostiach prípadu pre uloženie súhrnného trestu odňatia slobody, výkon ktorého podmiennečne odložil na skúšobnú dobu, uložil obžalovanému Ing. T. R. druh a výmeru trestu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.